

Nyhedsbrev nr. 2

Den Danske Klosterrutes Støtteforening

Indhold:

- *At bevæge sig – eller lade sig bevæge*
- *Pilgrimsbevægelsen og det evangelisk-lutherske*
- *Pilgrimsvandring er ingen kunst*
- *Lørdag den 15. november, Vandring på Klosterruten på Sjælland*
- *Peregrinus 2009, pilgrimstræf i Løgumkloster*
- *Generalforsamling den 25. april 2009*

At bevæge sig—eller lade sig bevæge

Hvad gør en pilgrimsvandring til andet end en almindelig vandring?

Af Peter Møller Jensen

Det begyndte allerede i barndommen. Når søndagen lokkede med solskin og blå himmel var scenen sat til en tur ud i det grønne. Ud med bus og tog til de mange skønne oaser, hvor naturen stadig var herre i eget hus, og så ellers ud på eventyr! Ofte valgte vi en af de ture, som skovvæsenet havde afmærket med gule mærker, og så var det en sport i sig selv at være den første, der fik øje på den næste gule plet på træerne. Undervejs blev vi ført forbi det bedste, skoven havde at byde på af ældgamle, krogede træer, stille småsøer, fine udsigtspunkter og meget mere. Det var hele tiden spændende at se, hvad der dukkede op rundt om det næste hjørne, og samtidig kunne vi være sikre på at vi før eller siden ville nå tilbage til udgangspunktet en stor oplevelse rigere.

Siden dengang er det blevet til mange kilometer under fødderne, for barndommens søndagsglæder blev fulgt op af masser af vandreoplevelser som voksen, såvel alene som i selskab med andre. Jeg fandt ligesindede venner i Dansk Vandrelaug, og i det forum mødte jeg passionerede turledere, der brændte for sagen og delagtiggjorde os andre i stort og småt på vores vej. En gang imellem dukkede kulturen forstyrrende op i form af brutale elmaster, støjende motorveje og bygningsværker i alle afskygninger, til gengæld blev tilsynekomsten af en kirke altid hilst velkommen, ikke så meget på grund af kirken i sig selv som for det blandt garvede vandrere kendte faktum at der ved kirken næsten altid er et toilet!

Jeg er stadig medlem af Dansk Vandrelaug, sidder endda med i styrelsen for foretagendet og beskæftiger mig dér med stiplanlægning og internationalt samarbejde. Men når jeg griber vandrestaven i dag er det ikke bare for at komme ud og bevæge mig. For i mellemtiden er der kommet en ny dimension ind i min verden: pilgrimstanken. Og hvor højtravende det

end lyder, må jeg udtrykke det sådan: Som pilgrimsvandrer drager jeg af sted for at lade mig bevæge. Hvorfor? Fordi jeg oplever at gå med Gud. Ganske enkelt. Jeg er ikke alene derude på de store vidder. Jeg er heller ikke kun henvist til fællesskabet af medvandrere på de lange stræk. Jeg går med Gud. Jeg går gennem den storslåede natur og oplever skønheden, blomsterne, fuglene og solstrålerne som en hilsen fra Gud i sin skaberglæde. Jeg forstyrres af kulturens alt for menneskelige monumenter fra alle tider, men mindes at Gud i sin kærlighed til os blev menneske og vandrede sammen med os fra by til by, fra hus til hus. Jeg når frem til en kirke på min vej og træder indenfor med tanken om, at her har Guds hellige ånd virket i ord og gerning og hjulpet generationer af mennesker videre på deres vej. Jeg tænder et lys og oplever at den treenige Gud i hele sin fylde er til stede for at følge mig på min vandring. Som pilgrimsvandrer er det med troens øjne, at jeg får øje på de gule mærker, som Gud har sat for at lede mig videre på livets vej.

Og brug så blot de gamle skældsord fra kirkens historie og kald mig en sværmer. Men hvis det er sværmerisk at lade sig bevæge over Guds nærvær og opleve at der på den ydre vandring også er en indre vandring, nemlig den, der fører mig skridt for skridt fremad i tro, håb og kærlighed, så står jeg gerne ved min forseelse. Og håber at pilgrimstanken vil sprede sig som ringe i vandet og føre os alt for nøgterne nutidsmennesker ud på vandring med oplevelser for krop og sjæl – og ikke mindst ånd. At bevæge sig er bestemt ikke dårligt – at lade sig bevæge undervejs, det er endnu bedre!

Pilgrimsbevægelsen og det evangelisk-lutherske

Af Jens Kristian Krarup

At pilgrimsrejser findes i den katolske kirke er velkendt, men i de seneste år er fænomenet pilgrimsvandring også dukket op som en græsrodlignende bevægelse i protestantisk sammenhæng - til manges undren, til adskilliges glæde og til nogles forargelse.

Det er imidlertid vigtigt at notere sig, at det, som folk i dag kalder pilgrimsvandring, har vidt forskellig karakter og derfor heller ikke kan skæres over én kam. De spænder fra eksotisk kulturturisme til åndelige opbyggelsesrejser med mere eller mindre religiøst indhold.

Siden 1980'erne og 1990'erne har det, som man ligefrem kan kalde en pilgrimsbevægelse, markeret sig stærkt i Norges, Sveriges og Tysklands kirke- og kulturliv. Danmark er kommet sent med, men i løbet af forbløffende få år er pilgrimsvandring blevet en erkendt (om ikke altid anerkendt) del af den folkekirkelige virkelighed, som man ikke kommer udenom. År for år stiger antallet af mennesker, der går på individuel eller fælles pilgrimsvandring med kirkeligt fortegn.

Efterhånden har der udviklet sig en nogenlunde ens praksis, som går ud på, at vandringen foregår i roligt tempo nogle timer, dage eller uger med god tid til fordybelse, bøn og meditation, gerne inde i kirker undervejs. På organiserede vandring er der ofte perioder med tavs-
hed, eventuelt sådan at lederen foreslår et tema eller et bibelord til den enkeltes overvejelse.

Nogle eksempler

Mange folkekirkesogne arrangerer éndags pilgrimsvandring mellem egnens kirker.

Kirkeligt engagerede har organiseret sig i pilgrimsgrupper eller -foreninger, f.eks. i Sønderjylland, Nordjylland, på Fyn, i Roskilde og omkring Bellahøj Kirke i København.

En kreds i Viborg har oprettet Viborg Pilgrimscentrum som kontaktsted og udgangspunkt for lokale og regionale initiativer.

Sognepræst Elisabeth Lidell fra Risskov har nu i en periode viet det meste af sin tid til at være free lance "pilgrimspræst", dvs. turlleder, foredragsholder og inspirator.

Dansk Vandrelaug, højskoler og nogle rejsebureauer tilbyder pilgrimsvandringer både i Danmark og i udlandet.

Medierne har med stor opmærksomhed fulgt oprettelse af herberger langs Hærvejen, og selv om herbergerne er beregnet for en bred gruppe af cyklister, ryttere og vandrere, er det karakteristisk, at det er deres funktion for pilgrimsvandrere, som kalder på interessen.

Turist- og kulturorganisationer i Sønderjylland og Slesvig-Holsten er netop begyndt at markedsføre Hærvejen fra Vejen over den dansk-tyske grænse til Rendsborg som "Pilgrimsruten", en vandrestækning på 200 km, der er tænkt som en del af en rute fra Skandinavien til det berømte valfartssted Santiago de Compostela i Nordvestspanien. Projektet omfatter bl.a. en turguide, der opfordrer til at "rejse religiøst og spirituelt motiveret".

Det siges, at der hvert år vandrer mellem 100.000 og 200.000 ad middelalderens pilgrimsrute fra Frankrig til Santiago de Compostela. For 20 år siden var det nogle få tusinde. Man anslår, at 800-1000 danskere hvert år følger denne rute til fods.

Foreningen af danske Santiagopilgrimme har kortlagt en Jakobsrute gennem Sjælland og sydpå og på strækningen fra Frederikshavn til Viborg, hvor Hærvejsvandre- og cykelruten begynder. Foreningen udgiver et meget fyldigt tidsskrift nogle gange årligt. Det er også blevet et vigtigt forum for generelle drøftelser af pilgrimsvandringens idé.

Den Danske Klosterrute, som denne artikels forfatter er ophavsmand til, er en turist- og pilgrimsrute gennem hele Danmark med temaerne kirke, kunst, historie og natur. Projektet tilskynder til meditative vandringer efter gammel tradition, men tilpasset nutidens betingelser og behov. Når det er færdigt, vil det dreje sig om knap 2.000 km fra Helsingør til Frederikshavn.

Bøger om pilgrimsvandring

Pilgrimsinteressen i Danmark har allerede udmøntet sig i flere publikationer. Her skal nogle nævnes.

Kirkefondet lagde i 2003 ud med temaheftet "Kirken i dag: Moderne pilgrimsvandring". I sommeren 2008 blev det fulgt op af et nyt temahefte med titlen "Kirken i dag: Troen på vej".

Elisabeth Lidell har oversat og bearbejdet to bøger af den svenske pilgrimsbevægelses nestor, pilgrimspræst Hans-Erik Lindström. Sammen med Anette Foged Schultz har hun også skrevet bogen "Pilgrimsvandring med børn og unge".

Den statelige bog "Pilgrimsspor" behandler pilgrimsspiritualiteten historisk og aktuelt.

Forlaget Gyldendals store håndbog af Jørgen Johansen om pilgrimme og pilgrimsrejser behandler emnet i bredt, historisk perspektiv.

Peter Ruge har i 2008 fået udgivet en bog om et beslægtet emne med titlen "Kirkevandring – en spirituel praksis".

Over en årrække udkommer fem guidebøger om turist- og pilgrimsvandreruten Den Danske Klosterrute. I 2006 og 2007 er de to første bøger udkommet med titlerne "Den Danske Klosterrute. Gennem Sønderjylland til Ribe" og "Den Danske Klosterrute. Fra Ribe til Viborg – med Hærvej og Søhøjland". I 2009 udkommer bindet om Sjælland.

Hvad er der på færde?

Godt nok er pilgrimsvandring eller valfart et kendt fænomen inden for alle de store religiøse

verdenskulturer. Men hos os? Er det ikke noget, som reformationen engang for alle gjorde op med? Kan pilgrimsvandring virkelig forliges med en evangelisk-luthersk identitet? Der er faktisk mange, der mener, at det er muligt. De opfatter sig bevidst og klart som en loyal del af folkekirken og går samtidig ind for pilgrimsvandring som et symbol på hele livsforløbet.

Vandringsmotivet i Bibelen og den kirkelige tradition

Både i Bibelen og den kirkelige tradition spiller vandringsmotivet en betydelig rolle.

Tænk på ørkenvandringen til det forjættede land, Jesus som vandrende prædikant og undergører, og forestillingen om menigheden som et Gudsfolk på vej!

Fortællingerne om Abrahams opbrud, vismændene fra Østerland og vandringen til Emmaus er for mange kristne pilgrimsvandrere i dag blevet vigtige symbolfortællinger, der kaster lys over deres egen eksistens og identitet.

Imidlertid har pilgrimstanken i specifik, teologisk forstand, som man især møder den i pietistisk tradition, været skubbet ud af det officielle folkekirkeliv igennem et par generationer, men den har overlevet i salmebogen med Brorson og Ingemann. Billeder af kristenlivet som en vandring eller proces findes dog ikke bare hos dem, men også hos Kingo og Grundtvig. Denne mangfoldighed er med til at skabe rum for en evangelisk-luthersk tolkning af den moderne pilgrimsvandring.

Luthers opgør med valfarterne

Det er nødvendigt at sondre mellem senmiddelalderens pilgrimspraksis og en grundlæggende forståelse af kristenlivet som en vandring. Dengang blev valfarterne mere og mere koblet sammen med idéen om bod som kirkeligt disciplineringsmiddel. Vandringen blev til en religiøs præstation. Det blev til en besættelse, der efter sigende drev op til 40-50 % af Europas befolkning ud på landevejene.

Luther protesterede i sit berømte værk til den kristne adel om reformation af kristenheden imod, at enfoldige mennesker kunne bilde sig ind, at de gjorde en speciel god gerning som pilgrimme. I praksis betød det, at de stak af fra hus og hjem i stedet for at bruge deres penge og energi på at hjælpe familien og de fattige i nabolaget. Som en modsætning hertil udviklede Luther den grundanskuelse, som man har kaldt den lutherske kaldstanke: Man skal koncentrere sig om hverdagens tjeneste for andre mennesker uden ønske om at opnå personlig forbedring og belønning. Det vil ikke blive nogen nem tilværelse, men et liv "under korset", dvs. en daglig kamp, hvor man skal øve sig i at lide og dø.

Situationen i dag

Den situation, som førte til Luthers skarpe opgør med vulgærkatolicisme, er ikke vores i dag. Vi skal passe på ikke at havne i vulgærprotestantisme, sådan at vi uden videre afviser de mange mennesker, der ser en værdi i at gå på pilgrimsvandring en dag, en uge eller længere tid, hvor langsomhed, enkelhed og autencitet er det centrale. Det er nemlig ikke overåndelighed og verdensflugt, der er vores problem i dag. Tværtimod. Vi lider af for megen verdslighed, af for meget præstationsræs, for megen købementalitet, for megen mediestøj, af presset fra reklamer og af det fremtvungne ønske om at virke ung, dynamisk og stærk. Luthers barske ord om en forpligtende tilværelse i kaldet og under korset for medmenneskets skyld er milevidt fra mange moderne menneskers jegcentrerede livssyn, hvor behovstilfredsstillelse og selvudvikling er i fokus.

I den moderne tilværelse er der for lidt sammenhæng mellem ånd og krop, mellem vores indre behov og de ydre krav. I angst for gold kristelig traditionalisme og udvendighed er der i folkekirken sket en overbetoning af troen som lære og en fornægtelse af troen i dens ydre udtryk. Det er ikke nok med en intellektuel tilgang til kristendommen. Instinktivt søger mange mennesker derfor tider og steder, hvor der kan fokuseres på at udvikle en fuld menneske-

lighed, dvs. en helhed af krop, sjæl og ånd. Det er en ny troens udtryk og praksis, der er brug for.

At generobre en sammenhæng

Den moderne pilgrimsvandring uanset fortegn er et af vor tids forsøg på at generobre en sammenhæng mellem det ydre og det indre liv. Hvis pilgrimsvandring ikke bare er historieromantik, oplevelseslyst eller eksotisk sportsudøvelse (og det er der også eksempler på), kan den få symbolværdi, dvs. blive en manifestation af hele livsvandringen.

Det er klart, at eksperimenter af den art også er risikable og ukontrollerbare. For nogle er vandringen tydeligt blevet til et fuldstændig individualistisk terapiprojekt på sækular grundlag eller et almenreligiøst sværmeri.

Midt i mangfoldigheden må en evangelisk-luthersk kristen fastholde, at den indre rejse, som en pilgrimsvandring også er, ikke skal foregå i et tomrum eller skabes af ens egen bevidsthed. Besøg i kirkerummet, delagtighed i menighedens fællesskab og klare strukturer med klassiske fromhedsformer som bibelmeditation, fællesbøn og salmesang skal stå i centrum. Derved kan naturoplevelse, kropslig udfoldelse og mødet med kirkens kulturelle og åndelige arv føje sig sammen til en helhedserfaring, der ruster os til på god evangelisk vis at vende tilbage til hverdagen, til det almindelige, givne liv med ny frimodighed, styrke og lyst.

Pilgrimsvandring er ingen kunst

- alle kan være med!

Af Susanne Holm

Jeg har fået til opgave at skrive lidt om hvordan man kan gennemføre en pilgrimsvandring, og lad mig starte med at slå fast, at dette blot er eksempler på arrangementer, som jeg selv har deltaget i, men der er sikkert mange andre måder at gøre det på.

I Bellahøj kirke begyndte det hele tilbage i 2002, så vi var nogle af pionererne på det her område. Egentlig var det noget med "to sjæle – en tanke", for vores sognepræst, Peter Møller Jensen, der selv er en ivrig vandrer, havde i længere tid gået og spekuleret på, om vandring i en eller anden form kunne være et nyt tilbud for menighedens aktive medlemmer. Men inden tanken var blevet til virkelighed kom en af de mest aktive, en yngre mand, ham i forkøbet og foreslog om ikke det kunne være en god idé at arrangere en pilgrimsvandring for menigheden til Santiago de Compostella. Denne vilde tanke blev i første omgang afvist af præsten, men idéen gav alligevel anledning til en videre samtale, der udmundede i et mere realistisk forslag, nemlig at arrangere en pilgrimsvandring, ikke til katedralen i Santiago, men til et noget mere nærliggende mål, Roskilde Domkirke. Det var egentlig ment som et eksperiment, men netop med tanke på at hvis der var basis for det her, kunne drømmen om Santiago måske en dag blive til virkelighed.

Lige fra starten fik Bellahøj kirkes pilgrimsvandringer sit særlige præg. Måske var det drømmen om Santiago, der lå i baghovedet, men i hvert fald kom tanken om målet i det fjerne til at spille en afgørende rolle. Som den erfarne vandrer, han nu engang var, valgte Peter Møller Jensen at benytte de ruter, der i sig selv rummede en større dimension end blot den lokale og afgrænsede. Vandringerne fra København til Roskilde blev planlagt således at vi fulgte den europæiske fjernvandrevej E6, der begynder helt oppe ved Nordkap og ender i Grækenland. En lille bid af en over 5.000 km. lang rute, og undervejs til Roskilde var det fascinerende at tænke på hvordan vore skridt ikke bare førte os fremad mod domkirkebyen, men også var skridt i retning af langt fjernere mål.

Denne ydre vandrings karakter af at vandre et lille stykke på vejen mod næsten uendeligt fjerne mål fik sin parallel på det indre plan. At se pilgrimsvandringen som et billede på livets vandring, der også fører os fremad mod ukendte mål, men hvor oplevelsen af Guds nærvær

skaber tryghed og glæde undervejs. Med troens øjne smelter det ydre og det indre naturligt sammen, og de ydre naturoplevelser kommer til at uddybe tanken om Gud i sin skaberglæde, ligesom den gode samtale mellem to medvandrere ofte får en dybde, der tager fat om roden af vor eksistens og rummer et stærkt Kristusnærvær. Efterhånden som vi blev fortrolige med at vandre i stilhed, fik også disse stunder en afgørende betydning som et tiltrængt meditativt indslag, der gav plads til blot at være i Gud og lade hans Ånd virke i os.

Over tre lørdage nåede vi frem til Roskilde og kunne dele en stor glæde med hinanden, ikke så meget over selve præstationen, men snarere over den overraskende stærke oplevelse, det havde været at vandre på denne måde. Vi måtte absolut have mere og valgte allerede senere samme år at fortsætte på færdens langs fjernvandrevejen, der bragte os hele vejen over Sjælland til Korsør. Efterhånden som vi kom længere væk hjemmefra blev det til flerdagesture med overnatning ude, og derved blev endnu en dimension føjet til pilgrimsvandringen, nemlig at komme som gæster i en menighed på vejen. Mange gange er det lykkedes os at få husly i sognegårde og menighedshuse, og ikke sjældent har det givet en god kontakt med den stedlige menighed, der har åbnet deres døre for os pilgrimme og delagtiggjort os i det liv, der hørte netop deres kirke til. At vandre som pilgrim har vist sig at være at komme frem til mennesker undervejs, der ikke er fremmede, men brødre og søstre i Guds store familie. At vi så indimellem ligefrem har smittet de lokale menigheder med vores pilgrimsånd og vakt interessen for selv at gå i gang rundt omkring i landet, har bestemt ikke gjort glæden mindre.

Det ene skridt har lige siden taget det andet. Storebælt kunne ikke bremse os og året efter var vi igen på farten, denne gang gjaldt det Fyn og Sønderjylland, hvor vi satte os den tyske grænse som nyt mål. Og da vi en sen efterårsdag i 2003 nåede frem til Kruså, måtte vi lige krydse grænsen og synke lidt ved tanken om at vore fødder nu havde bragt os helt til udlandet! Selv Santiago de Compostella syntes en hel del nærmere, da vi stod dér ved skiltet, der på tysk præsenterede de europæiske fjernvandrevejes forløb videre sydover og lokkede med eksotiske steder som Skt. Gotthardspasset, Genova, Middelhavet og Adriaterhavet. En afgørende grænse var overskredet i det ydre – og i det indre oplevede vi at Gud hele tiden lod os overskride troens grænser og nå dybere ind i samhørigheden med hans uendelige kærlighed.

Året efter stod vi igen dernede ved grænsen, men det var ikke for at fortsætte sydpå. Vi havde i gruppen i stedet besluttet os for at holde os indenfor landets grænser, ikke mindst fordi de foregående vandring gang på gang havde vist os hvor fantastiske naturoplevelser, vort eget lille land rummer, ikke mindst når man møder dem til fods. Så det blev til Hærvejens ældgamle spor, der lod os møde historiens vingesus og føje endnu en ny dimension til pilgrimsvandring: oplevelsen af tidløshed, af at vandre ikke bare i tiden, men også på tværs af tiden, når Hærvejens furede hjulspor strakte sig milevidt foran os ud over det åbne landskab eller gennem uendelige skove. Som små oaser dukkede så kirkerne op og bød os indenfor til rast og åndelig optankning, ofte i form af en kort andagt eller ligefrem et nadverfællesskab. Men brødet blev også brudt ude i det fri, i en lysning i skoven eller på en bakketop med udsigt over det storladne jyske landskab. Det ydre og det indre i smuk forening, endnu en gang.

Hærvejen bragte os helskindet frem til Viborg, hvor vi i efteråret 2004 blev fyrsteligt modtaget af det dengang helt nyetablerede pilgrimscenter. Endnu et mål var nået, og der var endda en enkelt dame over 80 år, der blev fejret særlig festligt, fordi hun sammen med vores præst var den eneste, der havde deltaget i samtlige vandring siden starten og derved helt bogstaveligt havde vandret hele vejen fra København til Viborg! Hun trak sig tilbage med værdighed og nedslidte skosåler, mens vi andre året efter endnu en gang begav os af sted på nye eventyr. Med Hærvejen havde vi nu også tilbagelagt en stor del af den anden europæiske fjernvandrevej på dansk grund, E1 Nordkap-Sicilien, der manglede dog strækningen inde fra de smukke lyngheder ved Vrads og ud til Djursland, hvor ruten ender i Grenå på sin vej videre nordpå mod Sverige. Det blev til menuen i 2005, og endnu en fantastisk oplevelse førte os gennem det midtjyske søhøjland med Himmelbjerget som et højdepunkt i mere end en forstand og ud til kysten, hvor vi fik lejlighed til at vandre langs stranden og køle vore ømme fødder i det friske vand, og naturen i dens mange afskygninger nåede os på en helt ny måde, da vi passerede en nudiststrand, hvor absolut intet var skjult, men alt kom for en dag!

Måske var det glæden over kystvandringen, der fik os til at fostre idéen om at vandre Bornholm rundt i 2006, en dramatisk og forunderlig smuk tur, som vi gennemførte over to forlængede weekender i den herlige bornholmske sensommer. Inden da havde vi tilbagelagt vore hidtil eneste vandring på udenlandsk grund, idet vi allerede tidligt på foråret startede op ved foden af Øresundsbroen ved Malmø og gik gennem Skåne mod Ystad, og selv om vi efter at have gennemført disse temmelig strabadserende strækninger næsten følte at vi kunne gå på vandet, måtte vi dog lade os transportere med hurtigfærgen på den sidste etape over til Bornholm.

I de sidste par år er et nyt tema blevet introduceret på vores pilgrimsvandring: Den Danske Klosterrute! Jens Kristian Krarups imponerende bedrift med at kortlægge og beskrive en sammenhængende vandrerute gennem det danske land med vægt på såvel det kirke- og kulturhistoriske som det landskabsmæssige er en fantastisk gave til alle os, der søger inspiration til nye pilgrimsvandring. Indtil nu er de to første bind om Klosterruten udkommet omhandlende de jyske strækninger, men med velvillig bistand fra forfatteren har Bellahøj pilgrimsgruppe fået lov til at prøvevandre de sjællandske dele af ruten og det betød at vi sidste år vendte tilbage til udgangspunktet for vore eventyr og atter satte fødderne på hjemlig, sjællandsk grund. At gå fra Helsingør til Roskilde gennem Nordsjælland, hvor man aldrig er længere væk end højst en god halv times kørsel fra storbyens pulserende liv, mindede os om, at en pilgrimsvandring ikke nødvendigvis behøver at rumme det fjerne perspektiv. For selv et sted som Måløv, et ellers ganske anonymt forstadsmiljø udenfor København, bliver på en pilgrimsvandring til et eksotisk sted, hvor den indre vandring befordrer den ydre og leder os hen til den gamle landsbykirke, hvor Madonnaen fra Måløv, perlen blandt den tidlige middelalders mange spor i de danske kirker, hilser os som et tidløst billede på Guds kærlighed.

I år fører Klosterruten os videre gennem det sjællandske og måske vil den bringe os videre gennem Danmark i de kommende år. Jeg vil ønske for de mange menigheder langs ruten, at de vil opleve at skulle tage imod vandrende gæster fra nær og fjern i fremtiden, og de vil lade sig rive med af den pilgrimstanke, der bringer krop og sjæl og ånd i balance og fører Guds kirke fremad med syvmileskridt!

Foto fra vandringen i forbindelse med forårets generalforsamling

Lørdag den 15. november, Vandring på Klosterruten på Sjælland

På årets sidste vandring ad Den Danske Klosterrute gælder det strækningen langs Susåens nedre løb fra Tystrup Sø til Næstved. På vejen kommer vi til de to landsbykirker i Gunderslev og Skelby, der ligger lige overfor hinanden på hver sin side af Susåen. Udenfor Næstved dvæler vi ved Ladby kirkeruin og så dukker Herlufsholm kirke op inden det sidste smukke stræk ind til selve byen og dens gamle købstadskirker.

Turens længde: Ca. 25 km,

Afgang fra Bellahøj kirke, Frederikssundsvej 125A, 2700 Brønshøj kl. 08.15 med private biler (tilmelding nødvendig). Mødetid og -sted oplyses ved tilmelding.
Afslutning i Næstved ca. kl. 16.30, ank. Bellahøj kirke ca. kl. 19.00

Tilmelding og nærmere oplysninger hos sognepræst Peter Møller Jensen, tlf. 38 28 55 57, e-mail pmj@km.dk eller på www.bellahoejkirke.dk

Arrangør: Bellahøj Kirkes Pilgrimsgruppe. Alle er velkomne

PEREGRINUS 2009

"Fra Katedral til Kloster" Pilgrimstræf i Løgumkloster

fredag den 31. juli til søndag 2. august 2009

Program

Fredag:

Ankomst eftermiddag
Aftensang – Aftensmad
Emmausmesse tilrettelagt af Holger Lissner
Åben kirke – Natkirke – Aftenbøn -
Peregrinuscafe

Lørdag:

Morgenmad – Morgenbøn
Foredrag v. kultursociolog Elizabeth Knox-
Seith:
*Man kan ikke vandre sig til frelsen – men
man kan vandre sig ind i troen*

Arrangør: Den Danske Klosterrutes
Støtteforening

Alle måltider og indkvartering på
Løgumkloster Højskole. Pris: ca. 1.200 kr.

Nærmere oplysninger og forhåndstilmeding:

Karen-Marie Holst Jannerup;
E-post: kmhj@klosterruten.dk;
tlf. 98 13 28 60
eller
Erling Bjerrum-Petersen;
ebp@klosterruten.dk

Eftermiddag:

Forskellige workshops – korte pilgrimsvan-
dringer og kunstudstillinger
Træfpunkter

Aften:

Film i Den Gamle Biograf, Løgumkloster:
Den store stilhed.
Åben kirke – Natkirke – Aftenbøn -
Peregrinuscafe

Søndag:

Morgenbøn – Morgenmad
Gudstjeneste i Løgumkloster Kirke
Klokkespilskoncert som afslutning på
Peregrinus 2009 (forventelig)

Pilgrimsvandring "Fra Katedral til Kloster"

Som en del af Peregrinus 2009 søges arrangeret pilgrimsvandring i dagene forud fra domkirkerne i Haderslev, Ribe og Slesvig (Tyskland) med ankomst til Løgumkloster fredag eftermiddag.

Haderslev – Hærvejsvandreruten ("Pilgrimsruten") til Klipelev – herfra Klosterruten til Løgumkloster, ca. 8 dage, ca. 118 km,

Ribe – Løgumkloster ad Klosterruten, ca. 4 dage, ca. 75 km,

Slesvig – Ochsenweg ("Pilgrimsruten") – Padborg – Hærvejsvandreruten ("Pilgrimsruten") / Klosterruten til Klipelev – herfra Klosterruten til Løgumkloster, ca. 8 dage, ca. 129 km.

Man kan slutte sig til grupperne undervejs og dermed nøjes med en kortere vandring.

Så snart der er flere oplysninger om de enkelte pilgrimsvandring, vil det fremgå af hjemmesiden www.klosterruten.dk.

Generalforsamling 2009

Der afholdes generalforsamling lørdag den 25. april.

Tid og sted er endnu ikke fastlagt

Den Danske Klosterrutes Støtteforening

Støtteforeningens formål er at arbejde for Den Danske Klosterrutes beståen og videreførelse, samt at fremme rutens brug.

Bestyrelsen består af:

Erling Bjerrum-Petersen, Kirkevej 3, Abild, 6270 Tønder (formand) 74 72 28 50
ebp@km.dk

Jens Kristian Krarup, Porthuset, Slotsgade 9, 6240 Løgumkloster (næstformand)
74 74 47 19 Jens.kristian.krarup@mail.tele.dk

Peter Møller Jensen, Engsvinget 37, 2400 København N, 38 28 55 57 pmj@km.dk

Karen-Marie Holst Jannerup, Klosterjordet 6 st. lejl. 5, 9100 Aalborg. (kasserer)
98 13 28 60 holstjannerup@privat.dk

Lars Møller Jensen, Vesterbro 1, 1 mf. 9000 Aalborg. (sekretær)
98 10 28 62 Lars-M-Jensen@mail.dk

Kontingent er 100 kr. pr. år.

Medlemskab opnås ved at indbetale kontingentet på foreningens konto i Hobro Sparekasse (Reg. nr. 9336 og kontonr. 0001288792) og sende navn og adresse og gerne e-mail til kassereren.

Henvendelser ang. støtteforeningens arbejde kan rettes til bestyrelsens medlemmer.

Nyhedsbrevet sendes til foreningens medlemmer via e-mail.

Redaktør er Lars Møller Jensen

Eftertryk af artikler i nyhedsbrevet er ikke tilladt uden forfatterens tilladelse.

Den Danske Klosterrutes webside findes på

www.klosterruten.dk